

Daczó Árpád
(*P. Lukács O.F.M.*)

MIT ÜZEN MOST NEKÜNK A BABBA?

Ebben a megkerült ultramodern európai világunkban, amikor a nyugati fogyasztói társadalom a női világot is fogyasztható portékává züllesztette, szomorúan szemléli az evangélium erkölce szerint élő ember, hogy az anyaság csodálatos ösztöne is mennyire kikopik sok nőből.

Mit a kövérség! Mit a széles csípő! A manöken-alkatú bomba-nő az ideál, amit a szépségversenyek ideálisnak mondott nőiről dob be a köztudatba a propaganda. A reklámokon keresztül is teljes gőzzel dolgozik a Sátán öfelsége, hogy a Szép Isten legszebb gondolatának kivirágzását, a Babba Mária földi megvalósulását, az anyai mivoltot, először is kigúnyolja, s utána ki is irtsa a nők lelkületéből.

— Ó, te szegény magyar népem! De igazán lelki szegényy lettél! Mennyire ismét elődbe kell állania

Babba Máriának, hogy az ő istenanyai hatalmával, visszafordítson őseid helyes útjára, az eszményi csillagközi Hadak útjára! Apáitok ezen az úton jöttek ide hont alapítani. Elődeitek ezen az úton vezették a biztos célba mindig ezeréves itteni jelenléteteket. Ti is csak ezen az úton indulhattok el az újabb ezer esztendő egyelőre kilátástalannak tűnő ködfátyolos jövőjébe. De csak úgy indulhattok el, ha jól megfogjátok Boldogasszonyotok kezét, hogy aggódó anyai szeretetének biztonságával, és földi képviselőinek, a magyar anyák ringó ölének termékeny kivirágzásával biztosítsátok a jövőt. Azt, hogy bőven legyenek ismét gerinces, becsületes dolgos és i-gaz, és nem -gaz magyarok!

Hadd idézem Váci Mihály versét:

MÉG NEM ELÉG

*Nem elég megborzongni,
de lelkesedni kell!
Nem elég fellobogni,
de mindig égni kell!
És nem elég csak égni;
fagyot is bírjon el,
ki acél akar lenni
suhogni élivel!
Nem elég álmodozni!
Egy nagy-nagy álmom kell!
Nem elég megérezni,
de felismerni kell!
Nem elég sejtteni,
hogy milyen kor jön el;
jövönket tudni kell!
Nem elég célt látni;*

*járható útja kell!
Nem elég útra kelni,
az úton menni kell!
Egyedül is! Elsőnek,
elől indulni el!
Nem elég elindulni,
de mást is hívni kell!
S csak az hívjon magával,
aki vezetni mer!
Nem elég jóra vágyni;
a jót akarni kell!
És nem elég akarni:
de tenni, tenni kell!
A jószándék kevés!
Több kell: — az értelem!
Mit ér a hűvös ész!*

*Több kell: — az érzelem!
Ám nem csak holmi érzés,
de seb és szenvedély,
keresni, hogy miért élj,
szeress, szenvedj, remélj!
Nem elég a Világért!
Több kell: — a nemzetért!
Nem elég a Hazáért!
Több kell most: — népedért!
Nem elég — Igazságért!
— Küzdj azok igazáért,
kiké a szabadság rég,
csak nem látják még,
hogy nem elég!
Még nem elég!*

Igen! Nekünk nem bomba-nőkre van szükségünk, hanem édesanyákra! És nem nőket fogyasztó férfiakra, hanem édesapákra! És nem ideig tartó együttélésre, hanem biztonságos családi otthonra, meleg szeretettel kibélelt családi fészekre, ahol tudja az apa, hogy ő ott az Úr képviselője, és ahol az anya is tudja, hogy ő ott, az általa megtestesült Boldogasszonyt jelenti! Szeretetük kibimbózása pedig az a gyermekcsokor, amely a nemzet jövőjének újabb kivirágzását biztosítja.

Mindezt most éppen a nők általános földi boldogságáért is írom. Erre engem egy megrendítő átok is kötelez.

1946 júniusában, a véglegesítő teológiai vizsgáim után, feltűnően gyorsan, meg is kaptam első kinevezésemet, Marosvásárhelyre, a barátok templomába. Megérkezésem után néhány napra, máris beteghez hívtak. A járványkórházba, egy tifuszos beteghez.

— Na — gondoltam — ez biztos valamit jelent. Egy 50 év körüli nő várt ott rám.

Amikor meglátott, csalódottan mondta:

— Azt hittem, egy idős pap jön el hozzám. Maga még igen fiatal ahhoz, hogy meghallgassa gyónásomat.

— Kedves asszonyom — feleltem —, már az ősegyházban a papokat presbitereknek nevezték. Ez görög szó. Öreg embert jelent. Tehát, a pap, akit Isten küld hozzám, az már öreg ember. Kérem, fogadjon engem most így, mint öreg embert!

Kiengesztelődve, mosolygásra nyílt az arca:

— Asszonyomnak nevezett. Bár az lennék igazán. Anya! De nem vagyok az. Nincs gyermekem. Egyedül vagyok. Férjem sem volt hivatalosan soha. Csak férfiai voltak. Most, se férjem, se gyermekem. A rokonaim nem akarnak tudni rólam. Kedves öregfiatal páter! Csak nehogy megundorodjék tőlem. Hogyan is kell mondani a gyónási imát?

— Gyónom a mindenható Istennek és... Utolsó gyónásom akkor volt, amikor először gyóntam. Amikor mint elsőáldozó, hamvasan odatérdeltem az oltár elé...

Mint egy film úgy pergett le előttem, egy minden erkölcsi gátlást magától eldobó szerencsétlen nőnek az élete.

— Gondtalanul boldog akartam lenni, és most életem romjain öngyilkos akarok lenni, hogy már egyszer vége szakadjon ennek a gyötrelmes életnek. Szegény édesanyám, az értem való bánatába halt bele. Érzem, hogy itt leng körülöttem a lelke, és most rajta keresztül tapogatok vissza gyermekkori hitemhez. Ő fogja kezemet, nehogy felvágjam ereimet!

— Páter! Oldozzon fel, hogy Istennel kibékülve haljak meg, mert tudom, nincs már sok hátra.

És akkor ez a nő hirtelen megfogta a kezem, ráborult és zokogva, esdekelve kért:

— Páter! Maga még fiatal. Sok leányt is fog tanítani. Mondja el nekik szomorú történetemet. Innen, a halál mezsgyéjéről, életem romjain üzenem nekik, vigyázzanak tiszta leányságukra mindaddig, amíg eljutnak a boldog anyasáig. De mondja el nekik, nehogy úgy járjanak, mint én!

És akkor felkapta a fejét. Bágyadt szeme kiélénkült, és szinte égett amint rám nézve gyenge hangjával felém sújtotta:

— Páter! Megátkozom, ha nem mondja el történetemet a leányoknak! Szerencsétlen életemnek legalább ennyi haszna legyen, hogy minden életre induló leánynak intő jelül szolgáljon!

— Megátkozom páter, ha nem teszi meg! Ezt már olyan hangosan mondta, hogy be is nyitott egy ápolónő:

— Rosszul van talán a beteg? Ez volt papi életem első betegellátása. Elfelejtettem?

Érzem, kísér az átok!

Mert nekem leányokat kell nevelnem! Babba üzeneteként írtam ezt is most ide. Mert minden leánynak Babbának kell lennie! Szépnek! Anyának! Babba Mária földi képviselőjének! Csak így lehet majd az a lány boldog is! Minden leánynak ezt a boldogságot Babba meg is akarja adni!

Éppen ezért, a nőiség fiatal korban nem arra való, hogy fogyasztható portéka legyen! *Mert egyszer elfogy! S akkor mi lesz?*

A nő fiatalsága arra való, hogy amikor eljön az ideje, ráépüljön a boldog anyaság! Mert a *boldog női sors, a boldogasszonyi sors!* Amint már előbb is elmondtuk

akár lelki, akár testi értelemben! Ha nem ez, gyötrelmes boldogtalanság lesz belőle. Már itt a földön is. A halál után pedig? Szörnyű még rágondolni is. Mert a sírgödörrel nincs mindennek vége!

Egy öreg néni mesélte. Egy utcasarkon szemérmetlenül csókolózott egy fiatal pár. Igazi jóakarattal mondta nekik:

— Ilyen nyíltan, ez maguknak sem igazi öröm.

Jellemző! A leány válaszolt:

— Talán irigyli?

Amikor a lapokban, a TV-ben, vagy a reklámokon látom a magakelletően mosolygó leányokat, hango-

san is odaszólok nekik:

— Te is egyszer megöregszel. Most még fogyasztható vagy. Talán akarod is, hogy fogyasszanak! De egyszer elfogysz!...

És itt már a fiúknak, a férfiaknak is mondom. Nem én! Ady mondja, amikor fiatalon megvénülve, gyermektelenül siratja és egyenesen megátkozza bűnös életét. Mert még egyszer nem kezdheti előlről, hogy aztán a helyes úton indulhasson el.

Olvassuk el csak Ady Endre

A Patyolat üzenete című versét!

A PATYOLAT ÜZENETE

*Meghurcolt a Vér, ez a Pokolba
Bomolva, romolva
Vágtató, tüzes fogat
S most lenget utánam jelt
A Patyolat,
Most, most szeretnék lenni bátran
Élet-tagadó, szűz, makulátlan,
Vágytalan és tiszta.
Most, mikor már nem térhetek vissza.
Átkozom gerjedelmem,
Az elsőt, amely vágyat adott,
Az első, szennyes gondolatot.
Szerelmemet.
Ki olyan hamar ébredt,
Óh, emlékek, emlékek,
Csak egy kicsit ne bántanátok.*

*Minden volt dolgom egy-egy átok,
Szégyen:
Boldog, ki Isten kegyelmében
Fehérre aszatja magát.
Tíz-húsz, szent böjtű, kámzsás barát
Szép árnyéka táncol körül:
Be boldog aki nem örül:
Jaj, be piszkos ruha az Élet
S a Vér be nyomorult, be ronda.
Harmíncnégy esztendő, vén koromba
Mindenek túlján,
Undorodván, s szépen butulván,
De, jaj, mégis tudván sokat,
Sírva nézem, hogy kendőt lenget
Késetten az én bűnös lelkem
S egyetlen, igazi szerelmem:
A Patyolat.*

Ady a XX. sz. elején, az új magyar irodalom koronázatlan királya volt. Az irodalom szent templomában a főpap. Miért hallgatták el már akkor is, és azóta is elhallgatják az ilyen verseit? Legfennebb irodalmi kuriózumként emlegetik, hogy hát Ady zsenijében még az ilyesmi is helyet kapott. De azt, hogy az ifjúságot éppen vele, a vérbajos, a magtalan, a gyógyíthatatlanul nemi beteg Adyval figyelmeztessék és neveljék az apáink által már jól kitaposott helyes erkölcsi útra, arra már nem gondolt soha a hitbuzgalmi iskolákon kívüli magyar pedagógia!

Azért kellett nekem Babbával kapcsolatban most mindezeket leírnom, hogy ébredjünk, hogy józanodjunk, ha azt akarjuk, hogy legyen nekünk is harmadik évezredünk. Mert a Babba ezt akarja! Ezért ajándékozott meg minket most az ezer esztendő végével is. Mert nemcsak a török és nemcsak az osztrák; és nemcsak bizonyos más népek irigysége és rosszakarata sodorta *népünket a XX. sz.-ban* a kipusztulás mezejére, hanem a mi saját bűneink is ezt tették. Különösen családjaink önpusztító bűne, az egyetlenre, az egyetlenre, sőt, sokszor még a kettőcske bűne is!

Márton Áronnak nagy igaza volt, amikor azt mondta, hogy Erdélyt a magyar anyák vesztették el!

Miért marad meg a katolikus Székelyföld Csíksomlyó központtal a mai napig a magyarság fenntartó ereje? Mert vigyázott rája Babba Mária! Nézzük csak meg, ahol nem kellett Babba Mária és ahol most sem kell, ott pusztul a magyar tömegesen!!!

Ezért kell most magunk elé állítanunk Babba Mária szépséges anyaságát, és ezért kell most megfogjuk az ő húséges istenanyai kezét, hogy a magyar nőnek ismét ő legyen az anyai eszményképe, de a termékeny anyaságra is segítő istenanyai bábája is!

Miután 1957-ben Csíksomlyóra kerültem, az egyik nyári napon egy budapesti fiatalasszony keregett.

— Páter, én hálálkodni jöttem ide Csíksomlyóra. Édesanyám helyett. Ő férjhezmenése után nagyon szomorú volt, mert sehogy sem lett gyermeke. Az egyik asszonyismerőse aztán ezt mondta neki:

— Menj el Csíksomlyóra, és ott kérj a Segítő Szép Szűz Máriától gyermeket. Nézd meg, adni fog neked.

— Édesanyám el is jött ide és imádkozott a Mária lábánál. És egy évre rá megszülettem én. Édesanyám aztán el akart jönni hálálkodni is, de mindig lemaradt, mert utánam jött még három gyermek. Örökké búst, hogy nem jöhetett vissza a Segítő Máriához. Most aztán azzal vigasztaltam magam, hogy helyette eljöttem én. Nézzen rám, páter! A Csíksomlyói Szűzanyának köszönhetem, hogy megszülettem. És most itt vagyok. Jöjjön, hálálkodjék velem!

Hogy pedig mi a titka a termékeny anyaságnak és annak is, hogy a székely csángó ember miért vallásos még ma is, arra is van egy soha el nem felejthető élményem.

Az egyik pünkösdi búcsú alkalmával eljött Csíksomlyóra egy gyimesi fiatalasszony is, csecsszopó kicsikéjével. A szentélyben, a papi székek lépcsőjénél kapott helyet magának. Szentmise közben egyszer csak sírni kezdett a gyermek. Hogy sírása ne zavarja az áhítatot, az anya, a világon a legtermészetesebb mozdulattal kibontotta mellét és szoptatni kezdte gyermekét. Az el is hallgatott szépen, és el is aludt. A szentáldozáskor pedig, hogy a gyermek fel ne ébredjen, ez a fiatalasszony, úgy, ahogy volt, a

kibontott mellén csüngő gyermekével térdelt elém, hogy adjam neki is Krisztus testét.

Ezt a jelenetet, valamelyik művész rajzolja le, fesse meg, vagy öntse szoborba! Az anya táplálkozik Krisztus testével. A gyermek pedig Krisztus testével táplált édesanyja megszentelt tejét szívja magába!

Csodálatos Michelangelo Pietája. Az, az anyai fájdalom apoteózisa. *Az így áldozó székely asszony szobra legyen a magyar anya apoteózisa!*

Csodálkozhatunk-e ezután azon, hogy szó szerint, a székely csángó, már az édesanyja tejével szívja magába a hitet, és úgy is igyekszik élni, hogy ezt a hitet az ő gyermeke is így szívja magába tovább?

Ezt a magatartást akarja feleleveníteni népében Babba Mária! *Az Isten által megszentelt anyaságot!* Hiszem, hogy ezért mutatta meg magát ismét, ezer év után, és éppen most, népe nagy szükségében, és éppen Csíksomlyó által! Mert csak az ilyen anyaság segíthet immár a kipusztulás mezsgyéjére kiszorított népén, ha az tovább is élni akar, itt, az őseinknek adott kárpát-medencei ígélet földjén.

Éppen ezért, amint elődeinknél, a magyar leány tudatosan készült az anyaságra, és nem szégyellte leánykodása után a kövérségét, úgy kell ennek ezután is lennie! És nem úgy, hogy amint domborodni kezd a melle, máris szégyellje magát osztálytársnői előtt, hogy ő még érintetlen!

Vagy pedig, a nyugati szex-hullámnak megfelelően, az egyetemistáink jóérzésének szex-partnere van és tudok olyan leányról, aki ingadozik azon, hogy ő is válasszon már egyet.

Ezt is biztosan tudom! A szíkatolikus Felcsíkból, a Szeredába ingázó leány táskájában, ő maga hordja fiúja részére a védőgumit.

Úristen! Hova züllik immár a székely nő is, aki pedig Babba Máriának kell legyen a földi mása!

Ennek egyik fő oka, a profitra beállított médiumok tömege; az újság, a rádió, a TV, aztán a józan magyar fiatal eszket meghülyítő diszkók és bulik, az érzéki-séget felkorbácsoló nyugatról importált zörejes, modern zenének kicsúfolt agyat rázkódtató és a hallást, de inkább a lelket a porba, a sárba rondító énekeivel. Hol maradtak a szép magyar dalaink, amik eleinket az igazi örömdús szórakozásokba andalították?

Ma a hivatalos világjelenség szerint, az *örömnélküli élvezet* a fontos. A fogyasztás! Az örömhöz lélek is kell. Az pedig nincs! Mivel pedig csak test van, hát élvezzük ki azt a legfogyaszthatóbban! Fogyasztani az ételt, az italt, a szexet. Amikor pedig ezektől már kiégett a fiatal élet, hát jöjjön akkor a drog, a kábítószer, hogy tegye folytonossá bennem az élvezetet. És amikor az is értelmetlenné válik életemben, akkor jöjjön annak végeszakasztása, az öngyilkosság!

Az ilyen, kirúgta életéből az Égi Édesanyát. Most már hova is menekülhetne? Nincs anyai öl, ahova kijózanodva odahajthatná fejét, hogy megmondja neki:

Anyám! Babba Máriám! Van még kiút ebből a pokolból? Elgyengültem. Fogd meg a kezem és te vezess magadhoz, anyai szívedhez, és onnan veled együtt menjünk az áldott Jézusunkhoz!

Más kiút nincs ebből az ördögi körből, ahova belekényszerített minket a XX. sz. sátáni gonoszsága. Először is ezeréves itlétünket robbantotta szét, megfosztva népünket a továbbélés anyagi alapjainak egy részétől, aztán az erkölcsi egyenes tartásunk gerincét kezdte összeroppantani éppen annak gyökerénél, a hagyományos magyar családi élet szentségi tisztaságánál, legfőképpen ifjúságunk lezüllesztésével.

Istenem! Pedig micsoda példaképeink vannak! De ma már nem kellenek az ideálok. Nem kell a múlt, a kipróbált hagyományok útja. Hogy is kellene az ilyesmi? Az önmehtagadással járna! (Vö. Mt 16,24 és Luk 9,23) Márpedig ma nem önmehtagadni, hanem fogyasztani kell!!!

Mivel pedig most az anyaságról van szó, anyák példáját is idézem.

Immár 60 esztendeje tanulmányozom módszeresen a szentek életét. A szent anyák közül, legalábbis részemre, erősen fénylő csillagokként, hárman tündökölnek a szentek galériájában: Árpád-házi Szent Erzsébet, Skóciai Szent Margit és Portugália Szent Erzsébet. Ő a portugálok Szent Izabellája. És, fogózzunk meg jól! — erre magam is későn döbbszem rá: mind a hármukban Árpád-vér csordogált. Mind a hármukban ősi Boldogasszonyunk családi anyaságba testesült valódi anyasága élt tovább. Pedig egyikük sem élte le életét magyar földön. Ha ők ott, ahol voltak tudtak valódi magyar anyák lenni, hogyne éltek volna itthon, a magyar földön, igazán magyar életüket, az itthoni magyar anyák?!

Ezeknek mindenkori jó magyar anyáknak példáját idézem most és állítom oda a mai magyar anyák, és magyar anyáknak készülő leányaink szeme elé, hogy lássanak és okuljanak. *Azoknak az anyáknak köszönhetjük hogy megértük a millenniumot!*

A következő millenniumkor lesz-e még egyáltalán magyar, hogy ilyen köszönetet mondjon az eltelt újabb millennium magyar anyáinak? *Vajon addig nem fogy el egészen, ebben a fogyasztói örületben még a magyar anyaság gondolata is?!*

Ősapáink Boldogasszonya, ki kereszténységünkben Boldogságos Szép Szűz Máriánk lettél, és a Csíksomlyói Segítő Szűzanyában napjainkig Babba Máriánk maradtál,

KÖNYÖRÖGJ ÉRETTÜNK!

*Daczó Árpád (P.Lukács O.F.M.):
Csíksomlyó titka, Csíkszereda. 2000.*

312-320 old.